

Hlavně zachovat chladnou hlavu

Angelika Schwarzhuber

Zoe, které jsem zavolala odpoledne cestou k Joovi, i Ilona už na mě čekaly v Dolce Vita u našeho oblíbeného stolu v rohu u okna. Ilona, která normálně nosila černé nebo úplně tmavé oblečení, protože údajně zeštíhluje, dnes v oranžovém kalhotovém kostýmku téměř oslňovala. Zřejmě si vzala k srdci motto „Musíme být barevnější“ a udělala z toho „Orange is the new black“. A možná to trošičku přehnala.

Posadila jsem se k nim a popadla Zoeino bílé víno. Vypila jsem celou sklenici na ex. Obě ženy se na mě překvapeně podívaly.

„Sorry, ale nutně jsem to potřebovala!“ vydechla jsem a cítila se o maličko líp. „Lahev Pinot Grigio, prosím!“ objednala jsem si u obsluhy. „Nebo raději dvě...“, opravila jsem se.

„Tak zlý to je?“ zeptala se Ilona. Jenom jsem přikývla.

„Tak už to vybal!“ naléhala Zoe. „Proč jsi nás sem nakomandovala? Chci vědět úplně všechno!“

„Já taky. Ale nejdřív si objednáme něco k jídlu,“ navrhla Ilona. „V podstatě umírám hladem.“

„Celý den postáváš ve svém lahůdkářství a chceš mě přesvědčit, že tam nic nejíš?“ Zoe si Ilonu nevěřičně prohlédla.

„Těch pár soust, co si dovolím, mě přece nemůže zasytit!“ protestovala Ilona.

Zoeino pohled na Iloninu kypící postavu byl víc než výmluvný.

„Asi ti riziko, že dostaneš cukrovku nebo infarkt, připadá vzrušující“ zařyla si.

„Hele, to je moje starost,“ odsekla Ilona.

„Prosím vás... na ty vaše hádky dnes opravdu nemám náladu,“ přerušila jsem je. A obě toho opravdu nechaly.

Poté co servírka přijala naši objednávku, podívala jsem se na ně.

„Tak. Vykládala jsem vám o Joovi,“ začala jsem a obě přikývly. A pak jsem jim povyprávěla o svém příšerném setkání toho odpoledne. Zoe a Ilona se pořádně rozhořčily, přesně jak člověk od svých nejlepších kamarádek očekává.

„Ten chlap je cvok,“ řekla Zoe a zavrtěla hlavou.

„Říkala jsem ti přece už tenkrát, že je divnej,“ řekla Ilona. „Vyspat se s holkou a pak se už vůbec neozvat! To je fakt dno!“

„Taky si to myslím!“ souhlasila s ní Zoe výjimečně.

„Kousla bych sama sebe do zadku za to, že jsem za ním ještě jela,“ přiznala jsem zkroušeně. „Ale vážně jsem si myslela, že mi ty kytky poslal on. Byla to ode mě blbost. Přitom bych to měla vědět. Ve svém věku!“

„Na něco takovýho nejsi bohužel nikdy dost stará!“ poznamenala Zoe soucitně. „Jak se zblázní hormony, přestaneš prostě myslet logicky.“

„Ale stejně. Chovala jsem se jako nějaká pubertačka, která poprvé potkala chlapa. To je tak trapný!“ bědovala jsem a ovívala se jídelníčkem, abych zahladila nový nával horka.

„Víš, Anno, on byl tenkrát tvůj první. Byla jsi do něho navěky zamilovaná, a on tě potom takhle odpálkoval. To tě muselo pořádně ranit. A nějak jsi to celý ty roky táhla s sebou. To tě teď možná vyvedlo z míry,“ řekla Ilona, která zrovna sáhla do svého šuplíku hospodyňské psychologie.

„A přitom si na mě vůbec nemohl vzpomenout!“ vykřikla jsem a pořád jsem se tím cítila nesmírně uražená.

„Vážně blbec!“ zasyčela Zoe.

„Rozhodně.“ Přikývla jsem.

„Doufám, že mi někdy přijde do ordinace,“ zabručela Zoe. „Naservíruju mu čištění kořenových kanálků bez umrtvení.“ Ďábelsky se zasmála.

Při té představě jsme se s Ilonou bezděčně chytily za tvář. Zoe byla zřejmě slyšet i u vedlejšího stolu, protože lidé, kteří tam seděli, se na ni zděšeně otočili. Jí to však nevadilo.

„Nebo mi možná jenom sklouzne vrtačka,“ dodala s úšklebkem.

Au!

„I když toho chlapa absolutně nemůžu vystát, bylo by to dost drastický opatření,“ podotkla Ilona.

„Ale on si to zaslouží,“ řekla Zoe a já přikývla na souhlas.

„Mě by teď ale zajímalo, od koho jsou doopravdy ty kytky,“ začala Ilona, která nás zřejmě chtěla odvést od našich fantazií o dentálním mučení.

„No, dobrá otázka,“ řekla jsem. Při všem tom rozčilování jsem na to neměla myšlenky.

„Kdo může poslat kytici a nepřiložit k tomu žádnou zprávu?“ brblala Zoe, zavrtěla hlavou a dala si pořádný doušek bílého vína.

„Stačí se zeptat v květinářství,“ navrhla Ilona. „Mohli by ti to říct.“

„Který květinářství máš na mysli?“

„No, nemáme jich tu tolik, že bys to nemohla zjistit.“

„Udělám to zítra,“ řekla jsem. Ale vlastně mi to už bylo jedno. Ať ty květiny poslal, kdo chtěl, zavedl mě na úplně falešnou stopu a způsobil vlastně dnešní fiasko.

„Určitě máš tajného obdivovatele,“ poznamenala Ilona, zatímco nám servírovali jídlo.

Servírka zřejmě dala vědět v kuchyni, že jsem tady, protože Ronaldo se zase jednou překonal a udělal z mé objednávky malý skvost dekorativního umění. Plátky červených a žlutých rajčátek a oliv byly rozložené mezi rukolou tak, že moje pizza vypadala jako veselá louka plná květin. Pizzy mých přítelkyň přitom byly obložené úplně normálně. Ale byly už zvyklé, takže je tato zvláštní přízeň kuchyně vůči mně už nepopuzovala. A po mém dnešním příšerném dni už vůbec ne.

Když jsem vzala do ruky příbor, Ronaldo na mě s úsměvem od ucha k uchu zamával z kuchyňského okýnka. Odpověděla jsem mu stejně. Mít dobrý vztah s kuchařem v oblíbené restauraci má rozhodně určité výhody.

„Možná byla ta kytice od něho,“ spekulovala Ilona a významně se podívala směrem ke kuchyni.

„Ale prosím tě,“ namítla Zoe, „Ronaldo by přece nic takového neudělal. Musel by za to utratit peníze, a finance u nich kontroluje jeho žena.“

„Kdo ještě by vůbec připadal v úvahu?“ Ilona se na mě zkoumavě podívala.

„Nemám ponětí. A už to ani nechci vědět,“ řekla jsem mezi dvěma sousty a pokrčila jsem rameny. I přes ten děsný den jsem teď měla pořádnou chuť k jídlu. A pizza dnes chutnala obzvlášť skvěle.

„Chlapi mi můžou bejt ukradení!“

„Já... já bych chtěla mít znovu partnera,“ přiznala Zoe. „Jinak budu muset úplně pohřbit svůj sen o dítěti.“

„No, na to už opravdu nemáš moc času, Zoe,“ popíchlá ji Ilona s plnou pusou.

„Na rozdíl od tebe ho ještě mám aspoň trochu,“ odsekla moje zaměstnatelka.

„Stejně jsem děti nikdy nechtěla,“ opáčila Ilona a ukrojila si další sousto.

Věděla jsem, že to není pravda. Ilona děti milovala, ale po závažné operaci před čtrnácti lety už žádné mít nemohla. I to byl jeden z důvodů, proč ztroskotalo její tehdejší zasnoubení. To by ale před Zoe docela jistě nikdy nepřiznala.

„Včera jsem si na září objednala poznávací zájezd pro jednotlivce. Tři týdny v Jižní Africe,“ oznámila nám Zoe. „V cestovní skupině bude správně vyvážený podíl žen a mužů, všichni přibližně v mém věku.“

„Tři týdny dovolené? Měla jsem být zubařka!“ Ilona se podívala na Zoe a zavrtěla hlavou. „Já jsem šťastná, když svátky připadnou na pondělí a můžu tak aspoň občas vypadnout z obchodu na prodloužený víkend,“ povzdechla si.

„No jo. Každý, jak může,“ mínila Zoe.

Díky dědictví po rodičích byla Zoe natolik dobře zajištěná, že si mohla dovolit na několik týdnů v roce zavřít ordinaci. Při tom se obvykle řídila podle termínů školních prázdnin, zvláště když byla Emma mladší, aby mi to co nejvíce usnadnila. Její špatné svědomí z toho, že vlezla do postele s mým manželem, mělo své pozitivní důsledky. Neměla jsem sice peníze, abych mohla s dětmi někam cestovat, ale mohly jsme si užít prázdniny aspoň v našem krásném okolí. I ordinační doba byla nastavená tak, aby dva dny v týdnu skončila nejpozději ve 14 hodin. Přitom jsme měly zaplněné objednávky na několik měsíců dopředu. Fantastické podmínky pro matku samoživitelku, jako jsem já. Kolegyně v jiných ambulancích to většinou neměly tak dobré.

„A co uděláš, když někoho potkáš ještě do září? Zrušíš ten svůj single zájezd?“ chtěla vědět Ilona.

„Pro takový případ jsem si samozřejmě pojistila zrušení cesty,“ odpověděla Zoe a pak se podívala na mě. „Nebo ten zájezd věnuju tobě, Anno.“

„Díky, to je od tebe hezké, ale myslím, že by to nebylo nic pro mě,“ odmítla jsem. „Jižní Afrika by se mi sice líbila, ale ne s lidmi, které jsem si sama nevybrala.“

„Ani pro mě by to nebylo,“ souhlasila se mnou Ilona. „Když je v takové skupině třeba jenom jeden prudič, budeš mít podělaný tři týdny.“

„Někdy si prostě nemůžeš vybrat, s kým budeš trávit čas,“ řekla Zoe uštěpačně, s pohledem na Ilonu.

„To máš pravdu,“ odsekla Ilona.

Několik sekund se dívaly jedna druhé upřeně do očí. V tomhle životě už z těch dvou pravděpodobně nikdy nebudou nejlepší kamarádky.

Chtěla jsem dolít víno a zjistila jsem, že i druhá lahev, kterou nám číšnice přinesla, je už prázdná.

„Ještě jedno bílé víno, prosím,“ zavolala jsem na číšnici, která právě podávala nápoje u protějšího stolu, a ukázala jsem na lahev. Přikývla.

„Mám plán najít si letos vhodného partnera. A když to nepůjde, nechám se uměle oplodnit,“ řekla Zoe tak nahlas, že na nás lidé od přilehlých stolů znovu vrhali zvědavé pohledy.

„Třeba bude k dispozici Annin tajemný ctitel?“ navrhla Ilona a zachichotala se. Zjevně už nebyla střízlivá. Já ani Zoe taky ne. Věděla jsem, že toho budu zítra hořce litovat, ale v tomhle okamžiku mi ten lehce zamížený stav dělal dobře.

„To bychom nejdřív musely vědět, kdo to je,“ řekla Zoe.

„Ty kytky přece vůbec nemusí být od muže! Třeba mi je poslala moje zdravotní pojišťovna. Kromě preventivních prohlídek se mnou v posledních letech neměli žádná vydání, jak jsem zdravá,“ prohlásila jsem suše.

Zoe, která se právě napila, se zakuckala smíchy a rozkašlala se.

„Nebo mi to poslala místní pobočka Rewe – jako poděkování za třicet let zákaznické věrnosti,“ pokračovala jsem ve spekulacích.

„Ach, tam teď mají nového vedoucího pobočky, takového miláčka,“ nadchla se Ilona. „Myslím, že je původem Francouz. Má tak úžasnej přízvuk. A je svobodnej.“

„Vážně?“ zeptala se Zoe se zájmem. „To bych tam měla chodit nakupovat. Kolik mu je?“

„Můžeme teď prosím chvíli mluvit o něčem jiném?“ zeptala jsem se. „Nemusí to přece být pořád jen o mužích, že ne?“

Obě moje kamarádky přikývly, ale nijak zvlášť přesvědčeně. A pak mlčely.

„Možná si pořídím psa z útulku,“ řekla jsem, abych začala nové téma.

„To neuděláš!“ řekla okamžitě Zoe.

„Proč ne?“ zeptala se Ilona. „Kdybych neměla obchod, vzala bych si ho už dávno. Se psem poznáš zajímavý lidi.“

„Ale jsi úplně svázaná,“ upozornila ji Zoe.

V tu chvíli mi zazvonil mobil. Vytáhla jsem ho z kapsy. *Emma!*

„Ano, Emmo, co se děje?“

„Mami, zrovna přišel Janin táta a ptá se, jestli jsi v pořádku. Vůbec jsi nám neřekla, že jsi dnes málem přišla o život!“ Její hlas zněl zároveň vyčítavě a vyděšeně.

„O život? Já? Ale ne, koťátko,“ hned jsem to celé začala zlehčovat. Moje kamarádky na mě šokovaně vytréštily oči, ale já jsem je gestem uklidnila.

„Janin otec hrozně přehání. Bylo to... no, byla jsem trochu zamyšlená a všimla jsem si jeho auta na poslední chvíli, ale nikomu se nic nestalo.“

Proč to ten pitomec musel říkat zrovna Emmě?

„A opravdu ti nic není?“ ujišťovala se naléhavě.

„Nic mi není. Opravdu. Sedím tady s Ilonou a Zoe a dobře se bavíme,“ řekla jsem a snažila se, aby to znělo co možná bezstarostně.

„No dobře... počkej, Janin tatka s tebou chce mluvit.“

„Ale to přece nemusí být hned teď,“ začala jsem, ale na druhém konci už byl Paul Graf.

„Dobrý den, paní Reiterová... Jen jsem se chtěl přesvědčit, že jste v pořádku. Omlouvám se, že jsem do vás dnes odpoledne najel... Teda vlastně, díky bohu, že jsem do vás *nenajel*...“ Krátce se zasmál. „Takže, chtěl...“

„Můžete mi vysvětlit, proč jste kvůli tomu musel vyplašit mou dceru?“ přerušila jsem ho naštvaně.

„Promiňte, chtěl jsem jenom zkontrolovat, jestli jste v pořádku. Ale zřejmě jste,“ řekl a jeho hlas už nezněl tak přátelsky.

„Přesně tak. Všechno je v pořádku... Dáte mi znovu moji dceru?“

„Jistě,“ odpovéděl stroze. „Emmo, na, tvoje matka s tebou chce ještě jednou mluvit.“

„Ano?“ ozvala se Emma vzápětí.

„Poslouchej. Nemysli, prosím tě, vůbec na to, co se dnes stalo. Ano? A jdi brzy do postele, abys byla pořádně vyspaná na tu zítřejší písemku.“

Slíbila mi to, rozloučila jsem se s ní a zavěsila.

„Co to bylo?“ chtěla vědět Ilona.

„Ále, to není důležité,“ jen jsem mávla rukou. Momentálně jsem to už nechtěla řešit. „Myslím, že bych si dala nějaký zákusek. Ty ne?“

„No jasně. Kdykoliv,“ řekla Ilona podle očekávání a Zoe, také nepřekvapivě, zavrtěla hlavou. Místo toho si objednala dvojité espresso. Když ho číšnice přinesla a do nosu mi vnikla jeho aromatická vůně, záviděla jsem jí ten noční požitek, který mi bohužel už nebyl dopřán, pokud jsem si nechtěla vykoledovat bezesnou noc.

Následující čtvrt hodinu jsme opravdu dokázaly nemluvit o mužích. Ilona nám zato podrobně vysvětlila, jaké triky má v rukávu, aby po příliš tučném jídle neměla potíže se žlučníkem. A Zoe se rozvykládala o tom, jak těžké je najít spolehlivý úklidový personál.

Právě jsem si dávala do pusy poslední lžičku jahodové panna cotty, když mi mobil ohlásil zprávu na WhatsAppu.

Ahoj, zoubková vílo, nelíbily se ti moje květiny? Myslel jsem, že by Tě mohly přimět k tomu, abys přijala mé pozvání.

Tázavě koukající smajlík a různé kytičkové motivy.

Zírala jsem na zprávu.

„Už vím, od koho jsou ty kytky,“ zamumlala jsem.

„Od koho?“ ozvaly se jednohlasně Ilona i Zoe.

„Odesílatel je Leo,“ odpověděla jsem.

„Aha, Leo,“ řekla Ilona, ale zatvářila se dost zklamaně.

„To je hezký, že ti dcera posílá kytky,“ řekla Zoe, ale i z jejího tónu bylo zřetelně poznat, že čekala něco zajímavějšího.

Teď budete obě zírat! pomyslela jsem si a nemohla se ubránit úsměvu.

„Nejsou od mé dcery. Ta kytice je od Leonarda Loranda.“

„Leonarda koho?“ Ilona se tvářila podrážděně.

„Hm. To jméno mi něco říká,“ řekla Zoe a zamyšleně si prohrábla vlasy.

„Leonard – Leo. To je ten pacient, co k nám přišel minulý týden do ordinace a strašně se bál ošetření. Nepamatuješ si?“

„Pacient?“ zeptala se Ilona.

„Aha! Ten krasavec,“ vzpomněla si Zoe. „A proč ti posílá květiny?“

„Chce si se mnou dát rande,“ vysvětlila jsem. A po několika skleničkách vína jsme to já i moje kamarádky považovaly za vynikající nápad.

„Mladší kluci mi stejně připadají mnohem víc vzrušující,“ prohlásila Ilona poté, co jí Zoe řekla, jak starý nebo spíš mladý Leo je. „Staří ať si stárnou sami.“

Vyneslo nám to opět naprosto srozumitelné pohledy od vedlejších stolů, naši sousedé byli podle nářečí rekreanti ze severu a dnes nad námi už poněkolkikáté kroutili hlavou. Pobaveně jsme se rozhihňaly.

„S tím týpkem si fakt musíš dát rande, Anno,“ povzbuzovala mě Zoe.

„Vypadá aspoň dobře?“ chtěla vědět Ilona. Zoe a já jsme přikývly.

„Tak se ho chyt, milunko! Aleluja! Heidi Klum si teď taky dopřává jenom mladý masíčko, jestli se dá věřit zprávám.“ Její výslovnost byla pod vlivem alkoholu už trochu nejasná.

„Mladý masíčko? Nejsem kanibal.“

Ilona se zasmála. „Možná by bylo lepší říct zajda.“

„Ano. To se k němu hodí víc,“ potvrdila Zoe.

„Ale ne! Já to slovo nesnáším,“ řekla jsem.

„No tak teda koloušek!“ navrhla Ilona. „A toho by sis měla ulovit.“

„No dobře. Když myslíte!“

„Vždyť si ho nemusíš hned brát,“ řekla Zoe. „Ale určitě od tebe něco chce, jinak by ti přece neposílal žádný kytky.“

Vidíš, vidíš, milý Jo. Zjevně existují i muži, kterým se líbí ženy v mém věku! A jsou dokonce podstatně mladší než ty! pomyslela jsem si se zadostiučiněním.

A tak jsem Leovi poslala zprávu:

Ahoj Leo, ty květiny jsou překrásné. Mockerát děkuju! Co takhle v pátek ve 20 hodin?

Usměvavý smajlík.

Perfektní! Dám Ti vědět, do které restaurace půjdeme.

Radující se smajlík.

Dobrou noc!

Chrápající smajlík.

Dobrou noc!

Taky chrápající smajlík a usměvavý smajlík.

„Člověče, to je napínavý,“ řekla Ilona. „Proč se něco takového nestane mně?“

„Nebo mně?“ přidala se Zoe.

Ke stolu přistoupila servírka. Na podnosu donesla účet a tři ramazzotti.

„Bohužel vás už musím zkasírovat,“ řekla a před každou z nás postavila jednu skleničku.

Zoe zaplatila celý účet – dokonce i za Ilonu.

„Dám to do účetnictví jako obchodní schůzku kvůli nadcházejícímu firemnímu večírku.“

„Firemní večírek?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Příští rok na jaře. Desáté výročí stomatologické ambulance doktorky Zoe Petridisové. Bude se podávat sekt a kanapky. Z tvého lahůdkářství, Ilono.“

„Ode mě? Já ti to mám dodat?“ zeptala se Ilona, stejně překvapená jako já.

„Ano. Ty. Přijde asi dvacet hostů. Rozpočet 500 eur. Zvládneš to, ne?“

„Jasněže to zvládnou.“

„Dobrá. Je to teda v podstatě domluvené. Tak na zdraví!“ Zvedly jsme sklenky s likérem a přitůkly jsme si.

„Na Annu a její žhavý rande!“ řekla Zoe.

„Na divokej večer se zaj... s cool kolouškem!“ řekla Ilona.

„Na – na nás!“ řekla jsem já.

Přeložila Iva Kratochvílová